Átkelés a Vörös-tengeren

6. lecke, 3. negyedév, 2025. augusztus 2–8.

Szombat délután, augusztus 2.

Emlékezetes szöveg:

„Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr • szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. 4Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig veszteg legyetek. II. Mózes 14:13, 14

Ekkor visszatért a reménység Izrael szívébe. Mózes pedig felemelte szavát az Úrhoz. “És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. Te pedig emeld fel a te pálcádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén” (2Móz 14:15-16). PP 241.2

A zsoltáríró, amikor megemlékezik Izraelnek a tengeren való átkeléséről, így énekel: “Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével” (Zsolt 77:20-21). Amikor Mózes kinyújtotta botját, a víz kettévált, és Izrael bement a tenger kettévált vize közé. Száraz mederben mentek, mivel a vizek falként álltak mindkét oldalon. Isten tűzoszlopából világosság vetődött a tajtékosan feltornyosuló hullámokra és megvilágította az utat, amelyet hatalmas barázdaként vágott a tenger vizén át, és amely a távolabbi túlsó part homályában veszett el. PP 241.3

„Ébredj, ébredj, öltözz fel erővel, Uram karja! Ébredj, mint a régi időkben, a régi nemzedékek idején! Hát nem te vágtad szét Rahábot, és sebesítetted meg a sárkányt? Hát nem te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit, és tetted a tenger mélyét átjáró útjává a megváltottaknak? KJV — Ézsaiás 51:9, 10

Milyen illogikus lenne, ha Isten megpróbálná felébreszteni önmagát, mintha ő vagy a saját karja aludna! Ez a vers azt mutatja, hogy az Exodus Mozgalmat a karjának nevezi. Joggal, mert Isten a szolgáival végzi a munkáját. Ezért a szolgái az ő karjai, és ők fogják ítélni (uralkodni) a népet, és a nép bízni fog bennük.

Vasárnap, augusztus 3

Menjetek, és imádjátok az Urat

Olvassuk el az Exodus 12:31-36 verseket. Milyen furcsa kérést tesz a fáraó, és miért, még akkor is, amikor engedélyt ad nekik, hogy mind elmenjenek?

Egetverő büszkesége most porba hullott és alázatossággá változott. Magához hívatta Mózest és Áront még az éjszaka folyamán és ezt mondta nekik: “Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, amint mondátok. Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, amint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. És az egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindnyájan meghalunk” (2Móz 12:31-33). PP 236.2

Izráel Egyiptomból való szabadulását és az ígéret földje elfoglalását kísérő csodálatos intézkedések sok pogányt arra késztettek, hogy Izráel Istenét a legfőbb Úrnak ismerjék el. “Megtudják az Egyiptombeliek — hangzott az ígéret -, hogy én vagyok az Úr, amikor kinyújtándom kezemet Egyiptomra és kihozándom az Izráel fiait őközülök” (2 Móz 7:5). Még a gőgös fáraó is kénytelen volt elismerni Jahve hatalmát. “Menjetek, szolgáljatok az Úrnak — sürgette Mózest — és áldjatok engem is” (2 Móz 12:31-32). PK 230.2

Izráel előrenyomuló serege azt tapasztalta, hogy azoknak a csodálatos dolgoknak a híre, amelyeket Isten a héberekkel cselekedett, megelőzte őket. A pogányok közül is felismerték egyesek, hogy egyedül ő az igaz Isten. Egy pogány asszony így tett bizonyságot a gonosz Jerikóban: “Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön!” (Józs 2:11) Amit Jahvéról így megtudott, szabadulását jelentette. “Hit által nem veszett el Ráháb... az engedetlenekkel együtt” (Zsid 11:31). Nem egyedül az ő megtérése tanúsította, hogy Isten irgalmas azokhoz a bálványimádókhoz, akik elismerik isteni tekintélyét. Az ország belsejében egy nagyszámú nép felhagyott pogányságával; egyesültek Izráellel, osztozva a szövetség áldásaiban. Ezek voltak a gibeoniták. PK 230.3

Hétfő, augusztus 4

Az elsőszülöttek odaszentelése

Olvassuk el az Exodus 13:1–16-ot. Az izraeliták elsőszülöttei Isten kegyelméből megmenekültek az utolsó csapástól. Miért van ez az örökös parancs, és mit jelent ez számunkra ma?

Ezeket az áldozatokat csak váltságdíjjal tarthatták meg annak elismeréseként, hogy amikor az elsőszülöttek Egyiptomban elpusztultak, akkor Izrael elsőszülötteit Isten kegyelmesen megőrizte, a bemutatott engesztelő áldozatért életben maradhattak. “Mert enyém minden elsőszülött; amikor megöltem minden elsőszülöttet Egyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izraelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr” (4Móz 3:13). PP 233.2

A sátor-szolgálat intézményének bevezetése után az Úr Lévi törzsét választotta ki magának a

sátor-szentély körüli szolgálatra a nép elsőszülöttei helyett. Azt mondta: “Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; mind azok helyett, akik az ő anyjok méhét megnyitják; Izraelnek elsőszülöttei helyett vettem őket magamnak” (4Móz 8:16). A népnek később is meg kellett fizetnie a váltságdíjat az elsőszülött fiúért Isten irgalmának elismeréséül (4Móz 18:15-16). PP 233.3

Mózes az egész országban kihirdette, hogy minden házban, ahol nem találnak vért a ajtókereten, azon az éjszakán meghal minden elsőszülött.

Azok, akik nem engedelmeskedtek az isteni parancsnak, másnap szorgosan siratták és temették halottaikat, míg azok, akik engedelmeskedtek a parancsnak, örömmel és rendezett sorokban vonultak ki a városokból. Igen, csak azok szabadultak meg a rabszolgaságtól, akik képesek voltak parancsokat fogadni. Ezért elengedhetetlen, hogy megtanuljunk parancsokat fogadni, ha Isten pecsétjét akarjuk megkapni a homlokunkra.

Amikor Isten meg akarta ütni Egyiptom elsőszülötteit, megparancsolta az izraelitáknak, hogy gyűjtsék össze gyermekeiket az egyiptomiak közül, vigyék őket saját lakóhelyeikre, és vérrel jelöljék meg ajtóik kereteit, hogy a pusztító angyal meglássa és elhaladjon házuk mellett. A szülők feladata volt összegyűjteni gyermekeiket. Ez a ti feladatotok, ez az én feladatom, és minden igazságot hívő anya feladata. Az angyal jelölést tesz minden bűntől és bűnöstől elválasztott homlokára, és a pusztító angyal követi, hogy öregeket és fiatalokat egyaránt teljesen megölje. 5T 505.2

Kedd, augusztus 5

Átkelés a Vörös-tengeren

Olvassuk el az Exodus 13:17–14:12-t. Hogyan vezette Isten az izraelitákat, amikor elhagyták Egyiptomot, és mi történt ezután?

Izrael népe derekaikat felövezve, lábaikat felsaruzva és botjukkal a kezükben elcsendesedve, félelemmel, de mégis reménykedve állott és várta a királyi parancsot, amely megadja nekik az engedélyt az indulásra. Még mielőtt felkelt volna a nap, már úton voltak. A csapások folyamán Isten hatalmának kinyilatkoztatása lángra gyújtotta a hitet a rabszolgák szívében és ugyanakkor rémülettel verte meg elnyomóikat. Az izraeliták fokozatosan összegyülekeztek Gósenben. Menekülésük hirtelensége ellenére azért némileg gondoskodtak már a szükséges szervezésről és a vonuló sokaság ellenőrzéséről. A népet csoportokba osztották és kijelölt vezetők irányítása alá rendelték. PP 237.1

Az emberekkel "juh is, szarvasmarha is, felette sok barom" is ment. Ezek az izraeliták tulajdonai voltak, akik sohasem adták el vagyonukat a királynak, mint ahogy az egyiptomiak tették. Jákób és fiai elhozták magukkal a nyájaikat és a csordáikat Egyiptomba, ahol ezek nagyon megszaporodtak. Egyiptom elhagyása előtt a nép Mózes utasítására megkövetelte, hogy az ingyen végzett munkájukért kárpótolják őket. Az egyiptomiak annyira vágytak megszabadulni jelenlétüktől, hogy nem utasították vissza követelésüket. A rabszolgák az elnyomóiktól elvett zsákmánnyal megrakodva vonultak ki. PP 237.3

Ésaiás próféciájának versei közül az egyik legszebb és legvigasztalóbb szakasz utal a felhőoszlopra és a tűzoszlopra, mint olyanra, amely Istennek népéről való gondoskodását ábrázolja a gonosz hatalmasságokkal való végső nagy küzdelem idején: "Akkor teremteni fog az Úr Sión hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen; És sátor lészen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől” (Ésa 4:4-5). PP 239.1

Egyiptomban eközben elterjedt az a hír, hogy Izrael gyermekei a pusztában való időzés és Isten imádása helyett továbbmennek előre a Vörös-tenger irányában. A fáraó tanácsosai jelentették a királynak, hogy rabszolgáik megszöktek és sohasem fognak visszatérni. Az egyiptomiak sajnálkoztak, hogy balgaságukban az elsőszülöttek halálát Isten hatalmának tulajdonították. A nagy emberek, félelmük elmúltával, a csapásokat természeti okokkal magyarázták. “[...] Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izraelt a mi szolgálatunkból?” (2Móz 14:5) — kérdezgették egymástól. PP 239.4

Szerda, augusztus 6

Hittel haladni előre

Olvassuk el az Exodus 14:13–31 verseket. Hitetlenségük ellenére mit tett Isten Izráel fiaiért?

Mózest igen bántotta, hogy népének ilyen kevés hite van Istenben; pedig tapasztalták Isten érettük való hatalmának megnyilvánulásait. Hogyan vádolhatják őt veszedelmes és nehéz helyzetükért, amikor ő mindig Isten kifejezett parancsa szerint járt el? Igaz, hogy semmi lehetőségük nem volt a szabadulásra, hacsak Isten közbe nem lép szabadonbocsátásuk érdekében. Miután azonban Isten utasításának engedelmeskedve kerültek ebbe a helyzetbe, azért Mózes nem félt a következményektől. Nyugodtan és bíztatóan szólt: “[...] Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek; mert amely Egyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem látjátok. Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig veszteg legyetek” (2Móz 14:13-14). PP 240.2

Most azonban, amikor az egyiptomi hadsereg már megközelítette őket abban a reményben, hogy Izrael népét könnyen zsákmányul ejtik, a felhőoszlop fenségesen az égbe emelkedett, átment az izraeliták feje fölött és leereszkedett az izraeliták és az egyiptomi sereg közé. Sötét fal támadt az üldözők és üldözöttek között. Az egyip- 287 tomiak nem láthatták többé az izraeliták táborát és így kénytelenek voltak megállni. Azonban az éjszaka legsötétebb szakában, a felhőfalból világosság áradt a héberekre és fénnyel árasztotta el az egész tábort. PP 241.1

Ekkor visszatért a reménység Izrael szívébe. Mózes pedig felemelte szavát az Úrhoz. “És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. Te pedig emeld fel a te pálcádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén” (2Móz 14:15-16). PP 241.2

A zsoltáríró, amikor megemlékezik Izraelnek a tengeren való átkeléséről, így énekel: “Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével” (Zsolt 77:20-21). Amikor Mózes kinyújtotta botját, a víz kettévált, és Izrael bement a tenger kettévált vize közé. Száraz mederben mentek, mivel a vizek falként álltak mindkét oldalon. Isten tűzoszlopából világosság vetődött a tajtékosan feltornyosuló hullámokra és megvilágította az utat, amelyet hatalmas barázdaként vágott a tenger vizén át, és amely a távolabbi túlsó part homályában veszett el. PP 241.3

“Az Egyiptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Fáraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. És lőn hajnalkor, rátekinte az Úr az Egyiptombeliek táborára a tűz- és felhőoszlopból és megzavará az Egyiptombeliek táborát” (2Móz 14:23-24). A titokzatos felhő tűzoszloppá változott a megdöbbent egyiptomiak szeme láttára. Visszhangzottak a mennydörgések és cikáztak a villámok. “A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyilaid széllyel futkostanak. Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld” (Zsolt 77:18-19). PP 241.4

Az egyiptomiakat zavar és rémület szállta meg. Az elemek haragos tombolása közben, amelyben a haragvó Isten hangját hallották meg, igyekeztek kimenekülni az elhagyott partra. Mózes azonban ismét kinyújtotta a botját és a feltornyosult vizek zúgva, tajtékozva és prédára sóvárogva csapódtak össze az egyiptomi hadsereg fölött és elnyelték őket a tenger fekete mélységei. PP 242.1

Csütörtök, augusztus 7

Mózes és Mirjám éneke

Olvassa el az Exodus 15:1-21-et. Mi a kontextusa Mózes énekének?

„Az Úr csodálatos dolgokat tett népének megmentése érdekében. Menekülési utat nyitott a Vörös-tenger közepén. A vizek erős falakként tornyosultak, és Mózes vezetésével Izráel seregeinek menekülési út nyílt. CTr 106.4

„Izráel üldözésében Egyiptom hatalmas seregei ugyanazon az úton merészkedtek átkelni a tengeren. Sötét felhő borította őket, de mégis előrehaladtak. Amikor az egész sereg – „Fáraó összes lova, szekere és lovasa" – a tenger fenekén volt, az Úr így szólt Mózeshez: „Nyújtsd ki a kezed a tenger felé!" Izrael száraz földön átjutott, de hallották az üldöző seregek kiáltását. Amikor Mózes kinyújtotta pálcáját a tenger felé, a nagy falként álló vízfal visszahullott a természetes medrébe. Az óriási seregben egyetlen egyiptomi sem menekült meg. Mindannyian elpusztultak, mert ragaszkodtak a saját útjukhoz, és elutasították Isten útját. Ez az esemény volt próbaidőszakuk vége." CTr 106.5

A hajnal világosságában Isten megmutatta Izrael sokaságának mindazt, ami megmaradt hatalmas ellenségük hadaiból — a páncélba öltözött holttesteket a partra vetette a víz. A legrettenetesebb veszélyből egyetlen éjszaka tökéletes szabadulást hozott Izrael számára. A harchoz nem szokott rabszolgák hatalmas, de tehetetlen tömege, — az asszonyok és a gyermekek, a szarvasmarhák, előttük a tenger és mögöttük Egyiptom előrenyomuló hatalmas hadserege — meglátta a vizen átvezető megnyílt ösvényt, és a remélt diadal pillanatában legyőzött ellenségüket. Egyedül Jahve hozta el számukra a szabadulást, és ezért szívük most hálával és hittel fordult felé. Érzelmüket csak Istent dicsérő énekben tudták kifejezni. Isten Lelke Mózesen nyugodott meg, és ő a hálaadás diadalmas himnuszára tanította meg népét, amelyet a legkorábbi idő legfenségesebb himnuszaként ismer az emberiség: PP 242.2

Mint a nagy mélységek hangja, úgy tört fel Izrael hatalmas seregének ajkáról ez a fenséges ének. Izrael asszonyai vették ajkukra, akiknek énekét Miriam, Mózes nővére vezette. Éneküket kézi dobbal, tánccal kísérték előrehaladásuk közben. A puszta és a tenger fölött zengett, zúgott az ének vidám refrénje; és a hegyek visszhangozták dicséretük szavait: "Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő" (2Móz 15:1). PP 243.1

Ez az ének és az a nagy szabadulás, amelyre ez emlékeztette őket, olyan mély benyomást tett a népre, amelyet soha senki és semmi sem törölhetett ki emlékezetükből. Izrael prófétái és énekesei korszakról korszakra visszhangozták ennek az éneknek a szavait, amelyek bizonyságot tesznek arról, hogy egyedül Jahve az ereje és szaba- dítója a benne bízóknak. Ez az ének nemcsak a zsidó nép tulajdona. PP 243.2

Péntek, augusztus 8

További tanulmányozásra

Isten bölcsességében Izráelt a saját javára a Vörös-tengerhez vezette, és bár ők nem látták az Ő szándékát, az Ő nevéért mégis megosztotta a tengert, biztonságban átvezette őket, és ugyanakkor ugyanazzal a csodával elpusztította ellenségeiket!

Ha Mózes ugyanolyan kételkedett volna Isten hatalmában és vezetésében, mint a vele lévő nép, milyen hatása lett volna a botjának, amikor azzal a tengerre csapott? – Semmilyen. Ha a végtelen ítélete megegyezett volna a véges ítéletével, akkor a fáraó serege vagy megölte volna, vagy újra rabszolgává tette volna Izráelt.

Hatalmas szabadításuknak ezért örökre meg kell erősítenie bizalmunkat Istenben, és örök emlékként kell állnia arra, hogy az emberek bölcsessége Isten előtt bolondság, és hogy a hit Őbenne valóban hegyeket és tengereket is elmozdít.

E példák ellenére azonban az emberek még mindig azt várják, hogy Isten az ő ítéletük szerint cselekedjen, és ezért néha bölcs és körültekintő emberek helyett gyermekeket használ munkájában.

A héber sereg jól tudta, hogy nappal a felhő, éjjel a tűzoszlop vezeti őket a tengerhez. Mégis, ezek a csodák nem tűntek maradandó benyomást tenni rájuk. Veszélyes, hogy mi is elfelejtjük, hogyan vezetett minket az Úr.

Ma, akárcsak Mózes idején, sokan követik annak a népnek a bűneit: egyesek egyik nap lángokban égnek, másnap pedig jégbe fagyottak. Mások hangosan dicsérik Istent, amíg a hajójuk simán halad, de amikor a tenger felborul és a hullámok nekik csapódnak, csak a kormányos embert látják, és ahelyett, hogy Istentől várnák a tenger megnyugtatását, ugróhelyet keresnek. Mások pedig folyamatosan próbálnak előnyre szert tenni azzal, hogy állandóan hibát keresnek azokban, akik az egész terhet viselik. Így van ez ma is közöttünk – antitypikus kételkedők, panaszkodók, tisztségre vágyók és hibakeresők, akik egyik nap elismernek egy nagy igazságot, másnap pedig elfelejtik – mégis azt várják, hogy Isten pecsétjével lesznek megpecsételve, és a Bárány mellett állnak majd a Sion hegyén!

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org